

[Lis Groes.]

dog, hvad man havde at rette sig efter. Det ved man altså ikke nu.

Så har vi skarpt kritiseret det urimelige indhold såvel som det fortsatte prisstop for kommunale takster, mens folketetinget ikke er vejet tilbage for at sætte takster i vejret. Situationen efter 1. september er på en måde endnu værre, og vi formede da også andre bestemmelser, hvorefter det kunne falde væk. Hvad skal vi med hele denne her papirmølle?

Det har altså ikke været muligt at vinde forståelse for disse synspunkter. Jeg synes, det også måtte gøre stærkt indtryk på regeringspartierne, hvad hr. Hauch, som er kendt for sin saglighed, sagde ved anden behandling om netop disse bestemmelser. Han udtrykte sin dybe bekymring for, at folketetinget på denne måde ville optræde som barnepige for kommunerne. Det er altså ikke lykkedes. Hele kineseriet vil man nu vedtage; men jeg vil da sige, at der er tid endnu til 1. september, og jeg vil da gerne tilsige mit partis velvillige behandling af et ændringsforslag på dette område, såfremt det skulle fremkomme, når man nu har fået tænkt sig lidt om. Jeg kan ikke forestille mig andet, end at når de forskellige folketingsmedlemmer drager hjem på ferie og møder venner og bekendte, så vil disse sige til dem: hør, dette her var altså ikke klogt.

Udvalget modtog en henvendelse fra de kommunale organisationer, hvori det oplyses, at man ved stikprøvevis beregning mener at kunne sige, at det forlængede prisstop koster kommunerne 150 mill. kr. De penge skal nu skaffes på det private lånemarked. Tror man, at taksterne i det lange løb bliver billigere af det? Nej, der bliver en efterregning, og mon ikke det bliver til en kommende regering? Det er måske noget af spekulationen i den sag.

Socialdemokratiet kunne tilslutte sig de kommunale organisationers subsidiære forslag om indberetningspligt, såfremt regeringen skulle vågne op til dåd. Men den har låst sig fast i synspunkter, der har modarbejdet de forhandlingsvillige i udvalget.

Endelig monopollovens § 24. Vi nåede så vidt i nogle forligsbestræbelser, at man sagde, man kunne overveje at genindføre den, hvis det viste sig, at der blev uheldige følger ved at ophæve den.

Lad mig prøve at skære ud i pap, at regeringspartierne og VKR-regeringen ved denne lovgivning, der tilsigter indkomstpolitik, lægger byrder på hele erhvervslivet, byrder, der først og fremmest vil ramme de små, man lægger byrder på arbejderne, på arbejdsgiverne, man lægger byrder på kommuner og alle mulige forskellige organisationer. De eneste, der skal lattes samtidig med, at alle disse byrder pålægges, det er de store, det er monopolerne og dem, der indgår prisaftaler i håb om at kunne hjembringe en avance, som er større end den, de ville kunne få, hvis de undlod disse prisaftaler. Det er det, det drejer sig om, det er det, regeringen går ind for, det er det, de radikale støtter, de radikale, som igennem disse 30 år, vi har haft denne bestemmelse, har stået sammen med socialdemokratiet om en opfattelse af, at det, det først og fremmest måtte dreje sig om i denne lovgivning, var at se til, at monopoler og prisaftaler ikke udnyttede situationen. Men de er altså spændt og låst så fast, at de accepterer dette. Det, der giver os den helt store bekymring for denne lovgivning, er netop dette, at man med denne lovgivning prøver at ramme enhver i dette land, den mindste detailhandler, enhver virksomhed, ligegyldig hvor konkurrencedygtig den er, ligegyldig hvordan dens forhold er. Samtidig prøver man at blande sig i et lovligt vedtaget mæglingforslag og en lovligt vedtaget overenskomst. Samtidig blander man sig i kommunernes forhold, man blander sig i finansudvalgets vurderingsevne. Men én ting blander man sig ikke i. Man siger: nej, nu skal vi ikke blande os så meget, som vi før har gjort, i monopoler og prisaftaler; de skal have et friere løb, end de har haft før; deres interesser bør varetages ved denne lovgivning.

Vi har svært ved at forstå regeringen; vi har særlig svært ved at forstå det radikale venstre, men jeg synes, at også venstre tidligere har vendt sig imod, at man skulle give monopoler i dette land en bedre stilling.

Man har været inde på, at hvis vi kom i fællesmarkedet, skulle man alligevel lave bestemmelsen i § 24 om. Ja men det er da den bedste agitation for at vente, dels for at se, om vi kommer i fællesmarkedet, dels for at se på, hvordan fællesmarkedets bestemmelser på dette område er. Jeg vil gerne oplyse, at i fællesmarkedet er det simpelt